

FELSŐKRISZTINA

A BIBLIA ÉVE
2008

2008. ADVENT

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9., telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 5 és 6 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

dél előtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

Krisztus születésére várakozunk.

Szent Józsefről annyit tudhatunk, hogy ács volt, keményen dolgozó munkás. Csendben, minden feltűnés nélkül tette a dolgát.

Ha láttunk már ácsokat, asztalosokat dolgozni, tudhatjuk róluk, fűrészpórosan, izzadtan keresik meg maguk és családjuk számára a kenyeret. Nem ünneplő ruhában, illatosan, úri környezetben.

Minden évben újra, és újra elismételjük, Jézus Urunk a koldusokhoz hasonló körülmények között született erre a világra. Vajon miért?

Gondolkozzunk el azon, hogy, ha ma találkozhatnánk velük, mit gondolnánk róluk? Hogy szólnánk hozzájuk - ha egyáltalán szóba állnánk velük - hisz nem tudhatnánk arról, kik is ők valójában. Csak a szegénységet, fáradtságot és éhséget olvashatnánk le külsejükről!

Betlehemben még Szent József rokonaitól is megélték az elutasítás keservét.

Ha őszintén magunkba nézünk, a rokonok bezárkózása érthető volt. „Még a végén összepiszkolnak, tönkretesznek – vagy ami még szörnyűbb – elcsennek valamit ezek az ágrólszakadtak.”

„A saját hibájuk, hogy nem viték valamire, nem létezik, hogy aki

Negyedszázados a Schola

rendes, becsületesen dolgozik, az nem jut egyről a kettőre! Biztos lusták, esetleg isznak vagy kötekezők! Persze, hogy elküldöm őket!

Van elég jól öltözött, úri család, akik még jó pénzt is fizetnek a szállásért, s emellett jó kapcsolatok is építhetünk velük.”

Vagy a rokonok tán életük legnagyobb hibáját-bűnét követték el?

Jusson eszünkbe, ha szegény, becsületesen dolgozó kétkezi munkásokkal találkozunk, hogy ők hasonlítanak leginkább Szent Józsefre és a fiatal Jézusra, akik megszentelték a munkát.

Aki a munkát, a fizikai munkát lenézi, valójában őket is lenézi!

S én, én hogy gondolkodom erről?

Máriássy Mihály

Krónika

A nyári vakációt követően, a képviselőtestület őszi ülésén *Balázs atya* bemutatkozása után a résztvevők áttekintették az első félév plébániai eseményeit. *Márton atya* kiemelte, hogy *Gál professzor úr emléktáblájának ünnepélyes felavatásával emlékeztünk meg halálának tíz éves évfordulójáról*. Köszönet illeti a szervezőket. Szép számmal vettek részt a hívek a *templombúcsún* is: a szentmisén, amelyet a rádió is közvetített, valamint az azt követő beszélgetéseken a templomkertben. Szép volt a *nagybét és a búsvét megünneplése is*. A szertartások nagy részében *Józsi atya* volt a főcelebráns, mintha érezte volna, hogy hamarosan szüksége lesz az itt szerzett „rutinra”.

(folytatás a 2. oldalon)

Krónika (folytatás az 1. oldalról)

Megemlítem még az első ízben megrendezett, és a rossz idő ellenére is remekül sikerült plébániai napot. Külön köszönet illeti ezért a résztvevőkön és segítőkön túl *Józsi atyát, Lukách Krisztinát és Török Zolit*, akik nem csupán ötletgazdái, hanem főszerzői e remek kezdeményezésnek.

A plébánia anyagi dolgaival kapcsolatban szó esett a kertrendezésről. Az azóta már elkészült beruházás során megújultak a kerti utak, biztosítva a templom körüli biztonságos közlekedést és megszüntetve a templom bejáratánál a csúszásveszélyt. A munkák során kivágták a balesetveszélyessé vált, öreg fákat, valamint megoldották a sekrestye és a plébánia előtti csapadékvíz elvezetését is. A 7,5 millió forintos beruházáshoz az Önkormányzat 3,1 millió forinttal járult hozzá, amelyet ezúton is hálásan köszönünk. *Külön köszönjük Marosi Gabriellának, Müller Ferencnek és Szauer Tibornak a tervezés és a műszaki ellenőrzés során végzett munkájukat.* A járdaépítés befejeztével november 22-én végeztük el a templomkert őszi nagytakarítását, amelyen ezúttal szép számmal vettek részt a hívek. A hirtelen jött hidegben kezdő lendületet Márton atya híres erdélyi pálinkája biztosította, s a jól végzett munka öröme – úgy hat órá-

val később – Balázs atya Jägermeisterével ittunk áldomást. Üde színfolt volt az Oszkó/Polner család; nagypapa, veje, Péter és két unokája. Az édesapa a két kisgyerekekkel fantasztikus csapatot alkotott, a nagypapa pedig kitűnő munkavezetőnek bizonyult. Ezúton is köszönjük minden résztvevő munkáját.

Régi problémánk a templomkert gondozása, védelme. Az ehhez szükséges telekrendezés ügye – mely évek óta húzódik – talán a közeljövőben megoldódik. *Köszönjük Sikota Krisztinának*, hogy a már többször megakadt eljárás felgyorsításában segítségünkre van. Reményünk van arra, hogy jövőre talán elkészülhet a kerítés. Ezzel nem csak a vagyonzóvédelmet tudjuk majd biztosítani, de lehetőség nyílik arra is, hogy a zárható, de mégis nyitott templomkertben megfelelő teret biztosítsunk a kis és nagyobbacska gyerekeknek, fiataloknak és felnőtteknek egyaránt, folytatva a városmisszió megkezdettét.

A képviselőtestület november 14-16 között lelki gyakorlaton vett részt Érden. A Matolcsi Kálmán atya tartotta lelki gyakorlaton a lelki töltekezés mellett a testületi munka jobbításának lehetőségeiről, módszeriről is szó volt.

Béres György

Mint már az előkészületekről is folyamatosan beszámoltunk, november 29-én, szombaton, rendezték meg az önkormányzat és a kerületi kilenc egyházközség/gyülekezet együttműködésével a Biblia Napja a Hegyvidéken. A programnak kettős célja volt: a valamelyik egyházközséghez tartozókat közelebb hozni egymáshoz, a nem hívőknek pedig sokféle megközelítésben rámutatni kicsit a Biblia világára és lehetőséget adni a helyi közösségek életébe való bepillantásra is.

A délelőtti program a közösségek bemutatkozásáé és a gyerekeké volt. A megnyitó műsorban elsőként a mi plébániánk mutatkozhatott be, a schola kis énekesei szerepeltek nagy sikerrel, fellépő helyeik közé most már a MOM színpadát is besorolhatják.

A nap programjaiban plébániánk jelentős részt vállalt. Az előzetesen meghirdetett rajzpályázat lebonyolítását végeztük, Mózessy

A Biblia Napja

Egon vezetésével a gyerekek itt is megmenthették az állatokat Noé bárkáján, ez éppoly népszerű volt, mint nálunk, a plébániai napon. Ol táregyletünk tagjai látták el az információs szolgálatot, és ők álltak mindenben a vendégek segítségére. A kiállításra több hívőnk is kölcsönzött értékes, szép Bibliákat.

Folyamatosan zajlottak a kézműves foglalkozások, filmvetítés, volt „csendes szoba”, ahol a Szentírást lehetett olvasni. Délután a komolyabb programok kerültek sorra: koncert és pódiumbeszélgetés a Bibliáról három püspökkel: dr. Udvardy György katolikus, dr. Szabó István református és Fabiny Tamás evangélikus püspök urakkal.

Ugyancsak a délután programja volt a középiskolások részére meghirdetett bibliaismereti vetélkedő, melynek témája az Apostolok cselekedetei volt. Mind a ki-

lenc közösség indított csapatot, és noha már előre mindenki úgy könyvelte el, hogy ezt a „műfajt” csakis valamelyik protestáns csapat nyerheti, nagy örömünkre a mieink végeztek az első helyen!

A győztes csapat tagjai Almay Réka, Borosnyai Márk és Czibulka Noémi voltak, eredményes felkészítésük Balázs atya lelkesedését és munkáját dicséri. A felkészülésben a Boldog Batthyány-Strattmann László ministráns kollégium valamennyi tagja részt vett, a háziversenyen legjobb eredményt elérők lettek a csapat tagjai.

A Biblia Napja este az Evangélium Színház előadásával és az adventi koszorú első gyertyájának közös meggyújtásával zárult.

A készség és a szándék mind az önkormányzat, mind az egyházi közösségek részéről megvan arra, hogy ezt az alkalmat további hasonló rendezvények kövessék.

Lukách Krisztina

Változás a karitászcsoport élén

Egyházközségünk egyik legaktívabb közössége a Karitászcsoport. Évtizedek óta szolgálja a plébániánk területén élő elesett, rászoruló embereket. Ennek a közösségnek, lelke, szervezője *Füredi Ivánné Kati*, aki több ciklus óta folyamatosan egyházközségünk képviselőtestületének tagja is.

Az ő nevéhez fűződik sok más mellett az Apor Vilmos Idősek Klubjának életre hívása is, mely igen nagy népszerűségnek örvend.

Füredi Kati most családi okok miatt arra kényszerült, hogy a Karitászcsoport vezetését átadja másnak. Közben szívből köszönjük eddigi munkáját, reméljük, hogy aktivitásával továbbra is segíti majd közösségeinket.

A Karitászcsoport új vezetője, *Molnár Károlyné Zsuzsa* nehéz feladatot örökölt meg. Kérjük Árpádházi Szent Erzsébet közbenjárását a Karitászcsoport és új vezetője számára.

Béres György

Bemutatkozik a karitászcsoport új vezetője

Negyven éve élek a Csanádi utcában. Távközlési üzemésszésként dolgoztam 2000-ig, azóta nyugdíjas és „főállású” nagymama vagyok. Három gyermekem 13 gyönyörű unokával ajándékozott meg, akik Kápsztaimegyeren és Érden élnek.

A karitászcsoportba 2000-ben csatlakoztam. Az idősek otthonában élő betegeket látogattam, illetve fáslikat kötöttem. Őszinte aggodalommal veszem át a csoport vezetését. Lesz-e elég időm, energiám arra, hogy olyan jól összehozzam a csoportot, mint eddig Füredi Kati tette. A Jóisten kegyelmében bízva és a hívek közösségének segítségét kérve vágok bele ebbe a szép, de nem könnyű feladatba.

Szeretném személyesen megismerni azokat, akik segítséget kérnek, ill. segítséget ajánlanak fel, ezért kedden délelőttként a plébánián leszek. Köszönettel fogadok minden javaslatot, amely segít abban, hogy hatékonyabban végezzük munkánkat a betegek, magányosok javára.

Molnár Zsuzsa

Karitászcsoportunk 2008. december 1-től rendszeresen ügyeletet tart a plébánia földszinti hittantermében.

Kérjük, forduljanak bizalommal hozzánk, ha gondjuk van, ha egyedül érzik magukat, ha segítségre van szükségük.

Lehetőségeink szerint igyekszünk segíteni.

Ügyeleti idő kedden 10-12 óráig.

Ruha raktárunk szerdán 15-18 óráig van nyitva.

Képviselőtestületünk lelkigyakorlata Érden

„Ha azt szeretnénk, hogy a világ megváltozzon körülöttünk, akkor elsősorban magunknak kell megváltozni. Próbáljunk szentek lenni! Valószínűleg nem fog sikerülni, de hátha mégis.” Ezekkel a gondolatokkal kezdődött az a lelkigyakorlat, amit Matolcsy Károly atya tartott a plébánia képviselőtestületének. A helyszín igazi oázis Érd város szélén, a ciszterek Glória Mundi Apátságában. A bent élő nővérek maguk termelik meg mindazt, ami aztán a vendégek asztalára kerül. Mosolygós vendéglátóink mindent megtettek azért, hogy a lelkigyakorlatozók jól érezzék magukat. A vadonatúj vendégházukban lakni magában is élmény volt a péntek estétől vasárnap délig tartó elmélkedéssorozat alatt.

Kálmán atya Szent Pál példáján keresztül mutatta be a missziós lelkület mibenlétét. „Isten különös csodája, hogy a keresztényeket tűzzel-vassal üldöző Sault választotta az egyik legnagyobb missziósának.” A szombat délelőtt lelki töltekezéssel telt. A délután folyamán aztán az ember úgy érezhette magát, mint ha egy céges szervezett-fejlesztési tréningen lenne. Szóba került sok olyan probléma, amivel egyházunknak szembe kell néznie, de mégsem ez kapta a fő hangsúlyt. Közösen vettük számba azt a sok jót, ami megvalósult az utóbbi években plébániánkon, amire bátran lehet építkezni. Kálmán atya szavaival: nem a lyukakat néztük, hanem a sajtot.

A vasárnap délelőtt már inkább a hallottak öszszeszegésével telt, majd az atya az apátság altemplomában tartott nekünk misét. Zárásként finom ebédet szolgált. Aki el tudott jönni, az biztosan nem bánta meg. Testileg és lelkileg is módunk volt feltöltődni. Reméljük, hogy közvetve az egész közösség profitálni fog ebből a hétvégéből.

LK

Élet Leicesterben magyar szemmel

Amikor átlépjük Magyarország határát, rögtön érezzük, hogy ahol vagyunk, az másik kultúra, más szokásokkal és emberekkel. Európában járva, mégis mindig akad valami közös, ami miatt úgy érezzük, nem mentünk igazán messze. Angliában valahogy ezt nem érezni. Két éve kerültem a közép-angliai Leicesterbe. Doktori ösztöndíjat kaptam az itteni egyetemtől, aztán egy kis külföldi kaland sosem árt, főleg, amíg fiatal az ember.

Leicester nem átlagos angol város. Háromszázézer lélekszámmal inkább kicsinek számít. Az első olyan angol város, ahol a nem-angolszász etnikumú kisebbségek együttesen többen vannak, mint az angol lakosság. A főutcán végigsétálva nem is kételkedtünk a statisztikák igazságtartalmában, a rengeteg fekete, arab, indiai és kelet-ázsiai láttán. Ugyancsak szokatlan magyar szemmel a viktoriánus épületek közt megbúvó hatalmas mecset és a számtalan muzulmán bolt, mely az igazhitűek életét hivatott megkönnyíteni. Bár a sok indiai miatt Leicester második Új-Delhinek is hívják, Birmingham, London és Oxford utcáin sem lát ritkábban indiait az utazó. Az angol többséget a kisvárosokban kell keresni.

Az egyetem, ahol dolgozom egyszerűen a University of Leicester nevet viseli. A számítástechnikai tudományok tanszéken kutatok, ahol hasonló sokszínűség fogad. A tanszékvezető portugál, míg a professzorok nagy része, beleértve a konzulensemét is, német. Igaz, egyetemi körökben az ilyesmi általánosnak mondható. Egy portugál fiún kívül minden doktorandusz Pakisztánból érkezett. Jómagam az itteni katolikus közösségben megismert két

itt inkább csak örülünk, hogy katolikus emberekkel találkozhatunk. A túrázás a túrakör feladata, aki meg táncolni akar, az menjen a báltánc szakkörbe. Vasárnaponként a katolikus körnek közös vacsora és kötetlen beszélgetés a programja, hét közben pedig mindig van egy teológiai témájú előadás. Évente két lelkigyakorlaton vehetünk részt. Ősszel a helyszín mindig változik, de tavasszal a Yorktól északra fekvő, mesés szép Ampleforth bencés apátságába vonulhat vissza a csöndre és elmélkedésre vágyó diák.

A katolikus egyház helyzete általában Nagy-Britanniában alapvetően más, mint Magyarországon. Angliában az emberek nem kulturális örökségük vagy neveltetésük okán gyakorolják vallásukat. Akik itt templomba járnak, általában komolyabban veszik hitüket, hisz ebben az elképesztő forgatagban tényleg a vallás az egyetlen, ami az ember identitását megőrzi.

A Szent Kereszt-templomba járok, amelyben domonkos szerzetesek szolgálnak. Teológiailag jól képzett mind a hat szerzetes atya. Minden vasárnap jól előkészített és frappáns prédikációban van ré-

indiai és egy malajziai diákkal lakom társbérletben. Mindannyian doktoranduszok vagyunk, így jól megértjük egymást.

A diákélet szempontjából az egyetem igazi Kánaán. Jól megszervezett közösségek és körök vannak a diákok részére: foci, kosárlabda, hegymászás, modern tánc, sportlövészet és motorversenyzés, és amit csak el lehet képzelni, beleértve a különféle vallási közösségeket is. Teljes vallás-szabadság van.

A katolikus közösséget nehéz magyarországiakhoz hasonlítani, mert ahány plébánia, annyiféle közösség. Az itteninél az alapvető szórakozási forma a sörözés és a kerti parti. Míg otthon azért szoktak kirándulásokat vagy bálokat rendezni a katolikus közösségek,

szünk, függetlenül attól, hogy ki celebrálja a szentmisét. Anyagilag függetlenek, az államtól semmilyen támogatást nem kapnak. Ami pénzük van, azt munkájukkal, ingatlanaiuk hasznosításával szerzik, illetve a hívek adományaiból egészítik ki bevételüket. Minden vasárnap a 11 órás tridenti szentmise, melyet kéthetente latinul celebrálnak. Szomorú azonban, amikor a szép gregorián ének üres padosorok közt visszhangzik.

Angliában rengeteg keresztény felekezet közül választhat az egyszerű ember. A protestantizmus Magyarországon és Angliában mást jelent. Otthon ez a kifejezés leginkább a történelmi egyházakat illeti, akik a katolikushoz hasonlóan próbálnak a morális káoszban az erkölcs utolsó ments-

várai lenni. Angliában a protestáns inkább az eredeti jelentésében pompázik: olyan egyházak, akik protestálnak a katolikus ellen. Felekezeteik vígjáték szinten megosztottak. Csak itt Leicesterben vagy kilencven keresztény felekezet működik, melynek a fele helyi jelenség. A számadatoknál már csak az groteszkebb, hogy ezek fele nem klasszikus szekta, hanem az alapítók tényleg komolyan gondolják, hogy ők Jézus valódi követői. Többek szerint még a *Megváltás Hadserege* és a *Hatodik Szent Megvilágosodás Egyháza* is komoly. Sajnos az itteni egyetemi protestáns közösség vezetői folyamatosan a katolikus egyház bírálatával vannak elfoglalva. Ahhoz képest sokat fejlődtek, hogy

1536-tól évszázadikig államilag üldözték a katolikusokat, és bizony még a 20. század elején sem kaphatott az diplomát az Oxfordi Egyetemen, aki hitt a teljes átváltoztatásban!

E rövid kitérő után térjünk vissza a templomi gregorián énekre. Furcsa, de csak a 11 órás szentmise zenés nálunk. A kántor vezényli a kórust és kíséri a misét hetente egyszer. Az itteni *schola* azonban szinte csak gregorián énekeket énekel, néhány himnusszal megtűzdelve. Érdekes megjegyezni, hogy a népének ismeretlen műfaj. Vannak az említett himnuszok, melyeket a nép vidáman énekel a mise elején, a hívek könyörgései után és a mise végén. Minden más gregorián. Amikor meséltem, hogy nálunk a legtöbb miserészt a hívek bevonásával magyar nyelven énekeljük, meg voltak lepődve. Szerencsére zene területén jó hírünk van, úgy tudják az itteni kórustagok, hogy nálunk nagyon szigorú és magas színvonalú a zeneoktatás.

Ahogy közeledik a karácsony, az emberek egyre többet forognak a bevásárlóközpontokban, hogy megfelelő ajándékot találjanak szeretteiknek. A sok vásárlás és karácsonyi rohanás közepette nagyon jó érzés, hogy advent első vasárnapján itt is felcsendül a „Harmatozzatok magasságos egek”. Angolul, de az otthonival tökéletesen megegyező gyönyörű dallamon.

Bisztray Dénés

Vatikáni elismerés londoni jótévedőknek

XVI. Benedek pápa októberben apostoli protonotáriussá nevezte ki *Msgr. Anthony Stark* atyát, akivel híveink a nagyheti szertartások alkalmával szoktak találkozni. Az angol lelképásztor a magas elismerésről szóló pápai oklevelet *Cromac Murphy-O'Connor* westminsteri érsektől vehette át november elején.

„Msgr. Stark az elmúlt negyven évben csodálatos munkát végzett – mondta a ritka elismerést indokló beszédében az angol bíboros. A szegény plébániákat segítő egyesület elnökeként Angliai és Wales 404 anyagilag jó helyzetben lévő plébániáján fordult meg rendszeresen. Jótékonyagra buzdító beszédeivel eredményesen

gyűjtött adományokat az önerőből fenntarthatatlan kis falusi plébániák támogatására.”

Msgr. Anthony Stark nagy tisztelője a Mindszenty bíborosnak, és ezért szereti a magyarokat. Plébániánk terveinek megvalósulását is jelentős adományokkal segíti. Pápai elismeréséhez szívből gratulálunk.

Hétről hétre, immár negyedszázada

A Schola advent első vasárnapján ünnepelte 25 éves fennállását.

Az ünnepi szentmisét *Márton* atya és *Jáki Teodóz* bencés, énekkarunk nagy barátja mutatta be. Az áldást követően a szentélyben felsorakozott a korábbi tagokkal kiegészült legalább százfős kórus, és rövid hangverseny keretében adtak ízelítőt hatalmas repertoárjukból. A plébánián agapé várta a mindenkori tagságot. Itt köszöntötték Tőkés Tündét, a kórus alapítóját és vezetőjét. Kapott egy hatalmas borjúbőrbe bújtatott kötetet, amelyben kicsik és nagyok vallanak mindarról, amit Tündének és az énekkarnak köszönhetnek.

Az értékes anyagból néhány gondolatot csokorba gyűjtve közrebocsátunk.

Néhány hónapja, egy langyos őszi alkonyon kis csapat gyülekezett a plébánia bejárata előtt. A zeneakadémistától a borászig, a művészettörténésztől a nyugdíjas szakmérnökig, a kiskolástól az akadémi-kusig mindenféle ember volt közöttük. A kóruséneklés szeretete kapcsolta őket össze. Karnagyukat várták. Hamarosan megjelent, kicsattanó vidámsággal, csodálatos lelkesedéstől üdén és frissen, mintha nem állna mögötte az egész heti fárasztó elfoglaltság...

Csodálom, milyen különös szeretettel, türelemmel és békességgel foglalkozol a kicsinyekkel hétről hétre. Amilyen szilárdan, példamutató egyszerűséggel éled meg hitedet, útmutató mindannyiunk számára. Bizony merítünk is belőle sokszor és sokat.

Köszönjük, hogy immár negyedszázada hétről hétre lankadatlan lelkesedéssel irányítod gyermekeink és mindannyiunk lépteit a szent zenén keresztül Isten felé.

Köszönöm az emberiség és ezen belül a plébánia nevében a „Schola-szigetet”, amit – a mai világ egyre szennyesebb tengerének közepette – lelkünk számára létrehozta.

Nemcsak énekelni tanítottál, hanem példát vehetek rólad türelemből, kitartásból, pozitív élezteléből. Kis közösségünk összetartása igen nagy érték. Talán téged is az a gondolat segít, amit *Bíró* püspök úrtól hallottunk: „Életünk értelme önmagunk odaadása”.

Sokkal többet kaptam tőled, mint a közös éneklést, az egymást segítő közösséget, vagy családunk aprajának biztos kötődést, megtartó, türelmes támogatást növekedésük során. Amit én nyertem, az sok-

kal több. Azt mutattad meg, hogy milyen úton érdemes, milyen úton kell mennünk rendületlenül... Nem szükséges kutatnunk, mi haszna, mit kapunk cserébe. Emberi esendőségünk ellenére is fáradozásaink valahol célba érnek.

Szakmailag és emberileg egyaránt felbecsülhetetlen segítséget jelent, hogy immáron iskolai közösségen kívül tanítasz ismét közösségépítésre, isten- és emberszeretetre a zene egyetemes nyelvén keresztül.

Hálát adok a péntek estéért, ahol újra gyermekké változhatunk, próbára téve angyali türelmedet.

Őszinte szeretettel egyengeted lépteiket

Kedves Tücsi!

1970-ben költöztünk a felső-krisztinavárosi templomhoz közel eső kis utcába. Már megint új iskola, új templom, új hittanos közösség. De mindjárt éreztük, hogy végre megérkeztünk, ez lesz az igazi otthonunk. A templomban Greksa atya színes, rajzos hittanóráira, a ministránskollégiumi közösségek számháborús kirándulásaira és a kiskórus énekléseire oly élesen emlékszem, mintha csak tegnap történt volna. Éltre szóló élményt és elkötelezettséget adott nekem.

Akkor ismerkedtünk meg mi is. Nemcsak az iskolában voltunk osztálytársak, hanem a templomi nagykórus lelkes ifjoncai közé is együtt kerültünk.

Növekedtünk és gyarapodtunk a szolgálatban. Barátok lettünk, és „családunk” lett az egész kórus. Segítettük egymást. Ha kellett építkeztünk, hogy hajléka legyen a barátainknak, ha kellett, gyógyulásért imádkoztunk, szolgáltunk a miséken és persze jókat túráztunk a viperás Zemplénben, a Bükkben, a Börzsönyben, vitorláztunk a Balatonon, utaztunk a „rotahadó nyugatra”, szilveszteri vetélkedőket szerveztünk és a locsolók elől minden húsvét hétfőn a hegyekbe menekültünk.

Boldog ifjúság–mondhatjuk kissé nosztalgikusan, de bizonyára nem véletlen, hogy mindegyikünk megtalálta saját útját, melyet járnia kell, ahol szolgálhat és azt, amiben megelégedhet öröme, lelki békéjéért.

Örök barátságokra leltünk, és lelkünkben örök „felsőkrisztinásokká” váltunk.

Évek múltán boldogan hoztam templomunkba még aprócska gyermekeimet, az általad alapított schola kis énekesei közé. Emlékszem, akkor már lét-

rehoztad a felnőtt-ifjúsági szekciót s szomorkodtál, hogy kevés a „kicsi” – úgy hatan, heten lehettek – pedig milyen öröm számodra a velük való foglalkozás.

Sebaj, kezdetnek itt van Eszter és Benedek. Majd elhívjuk az unokatestvéreket, a barátaink gyerekeit, óvodás és iskolás társakat. Felőnek a kisebbjeink is, Ágoston és Domonkos. A szép gyülekezet láttán kedvet kapnak a misén ülő családok is. Egy-két év és rengetegen lesznek, mondtam neked.

Így is lett. De nem miattunk, hanem miattad. Hisz mindig mosolygós, vidám és türelmes voltál. Az vagy ma is.

Nemcsak énekelsz velük a próbákon, hanem közösséget is formálsz. Olyan kirándulásokat, táborokat szervezel nekik, ahova még elcsatangolt „báránykáid” is szívesen mennek vissza. Rányitod a szemüket a szépre, az értékesre, az igazra.

Olyan őszinte szeretettel fordulsz feléjük, egyengeted lépteiket az oltár körül, hogy ők valóban átéljék közreműködéseddel az Istennel való találkozás misztériumát. S ha felnövekedvén kételkedni is kezdenének s már nem oly gyermeki a hitre való rácsodálkozásuk, mindig lesz egy biztos pont a lelkükben, ahová vissza tudnak térni, amely az ének, a zene varázslatos erejével felidézi a tisztaságot, a hitet, a reményt és a szeretetet.

Talán az a sok-sok gyermek, aki nálad énekelt és énekel, köztük az enyéme is, igazi „felsőkrisztinásokká” válnak általad, a te „hegyeket mozgató” erő által.

Remélem, ők is otthonra találnak a *mi* templomunkban, a *mi* Istenünkben.

Borosnyay Kati

Hála légyen

Sík Sándor Te Deumának refrénjét választottuk új lemeziünk címéül.

A bálaadás indította el készülődésünket, mikor szeptember elején tervezni kezdtük a schola megalakulásának 25 éves jubileumát.

Hála légyen –

mert a teremtő megtartott minket vállalt szolgálatunkban.

Hála légyen –

hogy mindig voltak, akik ezt a szolgálatot hűséggel, alázattal végezték.

Hála légyen –

hogy az Egyház imádsága, a liturgia énekei nem némultak el, sőt, egyre többen vagyunk, akik saját-

tunkként, anyanyelvünként imádkozzuk.

Hála légyen –

hogy ezt az ősi tudást folyamatosan vihetjük tovább.

Hála légyen –

hogy egyre több család kapcsolódik be a schola közösségébe, hogy a családok is énekelve imádkozó közösségekké váljanak.

Hála légyen –

hogy közben jókedvünk sem hagyott el minket.

Hála légyen –

hogy – reményem szerint – a jubileum nem csak a múlttól, sokkal inkább a jövőről szól...

Tőkés Tünde

Valóban Éneklő Egyház vagyunk?

Templomi énekkar lévén sokan **kérdezik: mit énekeltek, milyen könyvből, milyen műveket?** A schola mindennapi kenyere, csaknem megalakulásunk óta, az 1985-ben megjelent *Éneklő Egyház (Nép-énektár)*

Sokan sokféleképpen vélekednek róla, nekünk azonban tökéletesen bevált, sőt, tudomásom szerint több család is vásárolt már belőle, otthoni használatra. Családi imakönyvként is szolgál, hiszen az énektáron és az énekekhez fűzött magyarázaton kívül bő imádsággyűjteményt, alapvető hittant, liturgiai oktatást, valamint az ájtatosságok és litániák anyagát is tartalmazza.

Már hatvanas években felmerült az akkor negyvenéves Szent vagy Uram (Hozsanna) gyűjtemény felülvizsgálatának szükségessége. A megújulást sürgette a század elejétől kibontakozó liturgikus megújulási mozgalom, melynek csúcspontja az 1963-ban, a II. Vatikáni zsinat által megfogalmazott Liturgikus Konstitúció volt.

Az új szemlélet szerint kívánatos, hogy „a hívek a szent cselekményekben tudatosan, tevékenyen és gyümölcsözően vegyenek részt”, melynek eszköze a liturgikus tételek anyanyelvi fordítása, valamint a hívek (különösen a gyermekek) liturgikus nevelése. Talán még ma sem mindenki tudja, hogy az Egyház nemcsak olvasmányokat rendel minden naphoz, hanem – ezzel párhuzamosan – a változó részek (introitus-kezdőének, graduále-zsoltárválasz, alleluja, communio-áldozási ének) szövegét is megszabja. Így válik teljes egységgé a szentmise, az énekelt, az olvasott részek és a cselekmény összhangjában. (A korábbi gyakorlat szerint a hívek – míg a pap csendben felolvasta az előírt részeket – énekeltek valami

többé-kevésbé odaillőt, aminek a gyakorlatban semmi köze nem volt sem az aznapi liturgikus szövegekhez, sem az éppen zajló eseményhez.) Vagyis, ne csak énekeljünk a szentmisén, hanem énekeljük a szentmisét!

Az Éneklő Egyház énekanyaga három részre oszlik: 1. Kancionále (vagyis verses népének gyűjteménye), 2. Graduále (a liturgikus tételek, naptári rendben), 3. Vesperále (egyszerű, magyar nyelven énekelhető zsoltósmák).

A **verses népénektár** a Hozsanna megvalogatott, annak legértékesebb darabjait tartalmazó gyűjteménye. Felhasználja a XX. századi népének-gyűjtések adatait, így a könyv a ma is élő, lehető legjobb változatokat adja. Kijavítja a mai füllel-szívvel már érzélgős, dogmatikailag értelmezhetetlen, „kegyes költeményeket”, biblikus-dogmatikus versekkel pótolva azt (a magyar népének legnemesebb része szilárd dogmatikai alapokon áll!).

A második rész a **liturgikus, gregorián tételek** gyűjteménye, szem előtt tartva, hogy a gregorián még mindig a Katolikus Egyház első számú éneke („Az Egyház a gregorián korálist tekinti a római liturgia saját énekének. Ezért – azonos feltételek mellett – a liturgikus cselekményekben ennek kell elfoglalnia az első helyet” SC116). Az egyházi év sorrendjében találjuk az **egyes ünnepek** (Advent, Karácsony, Nagyböjt stb.) ill. az **évközi idő és egyes kiemelt ünnepek saját énekeit**. A könnyen megjegyezhető dallamok, a bibliai szövegek, a zsoltárok olyan lelki-zenei alapot adnak, melynek birtokában megvalósulhat a II. Vatikáni Zsinat felszólítása: „Az Eucharisziából, mint forrásból fakad számunkra a kegyelem: s általa valósul meg Krisztusban a legbátrabb módon az emberek megszentelése és Isten dicsőítése,

amelyre mint célra az Egyház minden más tevékenysége irányul. Ez a teljes hatékonyság azonban csak úgy valósulhat meg, ha a hívők jól fölkészült lélekkel vesznek részt a liturgiában, szívüket szavukhoz igazítják és együttműködnek a mennyei kegyelemmel, hogy kárba ne vesszék bennük.” (SC 10-11)

A Népénektár harmadik szelete a **zsoltósmatételek**. A Zsinat a szent zsoltósmáról többek közt ezt tanítja: „A szent zsoltósmát az Egyház nyilvános imádsága, a lelkiesség forrása és a személyes imádság táplálója. .. Ajánlatos, hogy a hívek is imádkozzák, a papokkal együtt vagy maguk között, de akár egyénileg is.” (SC90). A könyv szerkesztőinek realitás-érzékét dicséri, hogy a hívek számára – a rendszeresen zsoltósmázóktól eltérően – egyszerűbb, csak időszakonként változó dallamokat kínál, melyeket egy alkalmanként zsoltósmázó, laikus közösség is meg tud tanulni.

Az Éneklő Egyháznak 1985-ös kiadása óta több kiegészítő kötete jelent meg (Introitusok könyve, Communiók könyve, Offertóriumok könyve, Népszoltósmák, sőt, egy teljes Graduále magyar nyelven.) E köteteket egyelőre mértéktartással használjuk, tekintetbe véve a plébániai közösség befogadókészségét.

Bármilyen furcsa, a magyar nyelvű gregorián tételek legfogékonyabb közönsége az **5-10 éves** korosztály. A dallammal nincs gond, hiszen létezik egy pentatonizáló, magyar hagyományozódású gregorián dallam-kincs, mely szervesen illeszkedik a magyar gyermekdalok, népdalok világához. Az izgalmas dolog a szöveg: hihetetlenül fogékonyak ebben a korban a zsoltárok képes nyelvezetére! Egy-egy új tétel tanulásakor tulajdonképpen közösen gondolkodunk azon, miért választotta az Egyház az adott ünnepre

éppen ezt az adott zsoltárt. Tempomba járó katolikusoknak sajnos újra kell tanítani a zsoltárokat, énekeink szövegekönvét. A gyerekeknel ez sokkal könnyebben megy – a zsoltárok krisztológiai értelme teljesen magától értetődő nekik. Egy gyereknek természetes, hogy ő „Sion népe”, ő „Jeruzsálem”, cinkos mosollyal tudja énekelni karácsonykor, hogy „Megmutatta az Úr az ő Üdvösségét”, mert egy újszülött gyermekre gondol, aki az „Üdvösség”. Biztos abban is, hogy nem hiba, ha nagybetűvel van írva az Üdvösség szó. A gyerek hamar rájön, miért adventi jövendölés az például, hogy „földünk megtermi gyümölcsét”.

A nagykorús szolgálataihoz is kiváló alapot adnak az Éneklő Egyház gregorián dallamai, mivel az minden stílussal összeillik. Így tehát a gregorián változó részek mellé bátran választhatunk felajánlásra, áldozásra egy-egy motettát, bármilyen többszólamú misét, de a hagyományos verses népének sem szorul ki teljesen: gyülekező-, áldozási- kivonulási énekként beilleszthetjük.

További céljaink: szeretnénk a középiskolás és egyetemista korosztályt buzdítani, hogy a jelenlegi, fél 11-es szentmiséken szolgáló 3-4 fős „középszékola” mellé bátran sorakozzon fel. Idővel itt szolgálhatnának a diákmiséről már kinőtt kamaszok, akik az Éneklő Egyház anyagát már csaknem fejből éneklék, jól tudnak zsoltározni. Úgy gondolom, ezen a szentmisén már megvalósulhatna az, hogy minden napnak a teljes liturgiáját éneklék, alkalmanként díszesebb gregorián dallamon vagy latin nyelven, méltón egy plébániai nagymiséhez. Ehhez a feladathoz elsősorban lelkes, tettekre vezetőt keresünk, hiszen a jelenlegi karnagyoknak nincs több „kapacitása”.

Több éven át, három lelkes fiatal jóvoltából minden szombat este felhangzott a „népvecsernye” templo-

munkban. Rendkívüli állhatatosságot és hitbéli elkötelezettséget mutatott a három ifjú, akiknek illő a nevét is ideírni: *Babics Balázs, Hauser Balázs, Müller Ferenc*. Példájukon felbuzdulva többen is vállaltak egy-egy alkalommal előéneklést a vesperásokban. Családi és hivatásbeli elkötelezettségük miatt ma már nem tudják végezni ezt a szolgálatot, ezért keresünk olyan fiatalokat, fiúkat-lányokat, akik szívesen tanulnák meg az előéneklést – nem könnyű – művészetét, és viszonylagos rendszerességgel vállalnák ezt a nagyon szép, sok lelki haszonnal járó, hivatás-érlelő feladatot. Jelenlegi kórustagjainkkal csak a kiemelt időszakokban – illetve ma már csak az adventi időszakban – tudjuk a vesperásokat ellátni.

Tőkés Tünde

Táborok és zarándoklatok

- 1986. Piliscsaba
- 1987. Pilisszentlászló
- 1988. Pilisszentlászló
- 1989. Szilvásvárad
- 1990. Pannonhalma
- 1991. Ásványráró
- 1992. Óriszentpéter
- 1993. Péliföldszentkereszt
- 1994. Zsámbék
- 1995. Sümeg
- 1996. Tokod
- 1997. Apátisvánfalva
- 1998. Fallóskút
- 1999. Csíksomlyó
- 2000. Tihany
- 2001. Róma
- 2002. Andocs, Czestochowa, Dingolfing (D)
- 2003. Velem, Vajdaság
- 2004. Kőszeg, Felvidék, Mariazell
- 2005. Kőszeg, Moldva
- 2006. Kőszeg, Kárpátalja
- 2007. Gergelyiugornya, Brüsszel
- 2008. Péliföldszentkereszt

Schola-hírek

A 25 éves jubileumra megjelenik új lemezünk: **Kedves Énekeink 4. „Hála legyen”** címmel. A lemezen gregorián énekek mellett a nagykorús jelenlegi repertoárjának legkedvesebb darabjai hangzanak el. (Többek között a címadó mű, Kodály Zoltán: Sík Sándor Te Deuma.) Megjelennek korábbi kazettáink is, CD változatban: **Kedves Énekeink 2.- Advent-karácsony** (készült 1995-ben), és **Kedves Énekeink 3.- Mária énekek és az Oltáriszentség énekei** címmel (készült 1997-ben). A lemezek ára egységesen 800 Ft.

Adventi programok: szombat esténként vesperás az esti szentmise után (november 29, december 6, 13, 20.).

Hétfő reggelenként (6-kor) Roraté-misék (december 1, 8, 15, 22).

December 21, vasárnap az esti 18 órás szentmise után, 18: 45-től – **Karácsonyi egyházzenei áhítat**. A hangversenyen közreműködik majd a régi nagykorús is, közösen énekeljük el Pachelbel: Magnificat című művét.

Egy régi kórustársunk évek óta Kongóban dolgozik, a Nyolc Boldogság Katolikus Közösség által fenntartott kórházban. Megkeresésére az egyházzenei áhítaton adományokat gyűjtünk, mivel az éhezés – főleg a gyermekeké - olyan méreteket öltött, hogy minden lehetőséget meg kell ragadnunk a segítségnyújtásra.

December 24, szerda éjjel az éjfél előtti 11 órakor **karácsonyi zsolozsmát, matutinumot** énekelünk.

A kóruséneklés közösségformáló örömforrás

„Jó dolog az Urat dicsérni...” – imádkozzuk a zsoltárban. Hát még, ha énekkel tehetjük ezt!

Ha a Biblia énekről beszél, az mindig őriz valamit a zene őseredeti természetéből. Hogyan dalolt Mózes és Mirjam a vörös-tengeri átkelésnél? Teljes erejéből, egész lényével. Oly túláradó érzést énekeltek ki magukból, ami beszéddel kifejezhetetlen. Az ének, a zene erre való. Lényünk egészét mozgósítja (nem csak értelmünket, mint a beszéd). Személyiségünk egészét bekapcsolja. Felszabadít s képessé tesz arra, hogy teljesebben átadjuk önmagunkat, feloldja a belső görcsöket és korlátokat, melyek inkább elválasztják az embert saját valódi lényétől s így Istentől is.

„Örvendeztetek, igazak, az Úrban: * igaz emberekhez illik a dicséret!

Aldjátok az Urat lanttal, * Zengjétek neki dalt títzbúrú hárfával!

Daloljatok Neki új éneket, * Ujjongó szóval, lelkesen, Neki zsoltárt zengjétek!”

A zene, s különösen az éneklés az ember legkövetlenebb, legtermészetesebb, legszemélyesebb kifejezőmódja. Alapszükséglet, istenképmás voltának megnyilvánulása. A Bibliában sok utalást találunk a zenére, énekekre. Van, ahol elűzi a gonosz erőket, van, ahol megnyugtat, van, ahol Isten jelenlétét jelzi, más-ahol az Istenben gyökerező örömet fejezi ki, vagy az életet szimbolizálja. A pusztulás kifejezője az, ha valahol „elnémul az ének”, de a megújuló életet is a zene megszólalása jelzi: „Ajkamra új éneket adott;...énekeljétek az Úrnak új éneket...”. Mindez mutatja, hogy a zene nagyon mélyen és lényegileg tartozik hozzá a teljes emberi élethez. Ezért buzdít Szent Pál: „Egymás közt énekeljétek zsoltárt, himnuszt és szent énekeket, énekeljétek és ujjongjatok az Úrnak!” (Ef. 5, 19)

A legcsodálatosabb az, hogy a zenei esemény folyton változik, történik, születik, vagyis a zene él! Azért él, mert legbelsőbb titka a *teremtő szeretet!*

Éneklés és belső lelki fejlődés között kölcsönös, egymásra ható kapcsolat van, amire Szent Ágoston így figyelmeztet: „*Haladj, és énekelni fogsz, énekelj és haladni fogsz!*” Vagy ahogy Babits mondja: „*nemcsak az énekes szüli a dalt, hanem (közben észrevétlenül, mintegy hálából) a dal is szüli énekesét.*”

A kóruséneklés olyan örömforrás, amely közösséget hoz létre azok között, akik *ketten-hárman összejönnek és összedalolnak*. A közös alkotás boldog munkájában és felelősségében, a közös átélésben, a zenére és egymásra figyelés közben az énekesek közös hullámhosszra hangolódnak.

Az „együtt a tökéletesre törekvés” örömteli fáradtság. Az énekesek nem mindig szórakoznak! Énekelni munka is! Sőt igazán ennek a munkának a gyümölcse az öröm. Nemhiába mondja Kodály Zoltán: „Csak az a miénk igazán, amiért megdolgoztunk, esetleg megszenvedtünk”.

Tökés Tünde 25 éve fáradhatatlanul és lelkesen dolgozik azért, hogy az Istent dicsérő, „zengő éneket” és eközben, „éneklő életeket” formáljon.

Szívből gratulálok a szép munkához Neki is és kórusának is. Az Úristen bőséggel adja a jutalmat!

A szentírásban olvassuk: „*Akik másokat az igazságra tanítanak, ragyogni fognak, mint a csillagok.*” Tudjuk, az igazi értékek felcserélhetőek, összefüggenek. Így, ami szép, az egyben jó is és igaz is. Ezért mondhatjuk így is: *Akik másokat a szépségre tanítanak, a szépségre vezetnek, ragyogni fognak, mint a csillagok.*

Ifj. Sapszon Ferenc

Liszt-, Kodály- és Magyar Örökség-díjas karnagy

Köszönjük, finom volt

A Böszörményi úti Rigó Jancsi cukrászda jelentős adománnyal

járult hozzá a schola jubileumának méltó megünnepléséhez.

Finom süteményeik és remek pogácsájuk gazdagították agapénk választékát.

„Dona nobis pacem”: magyar – szlovák sorskérdések

Egyházközségünk által szervezett „Kedd esték a Felső-Krisztinában” c. előadássorozat 2008. november 18-i vendége Käfer István volt, aki, mint a Pázmány Péter Katolikus Egyetem tanára elévülhetetlen érdemeket szerzett a Kárpát-medence népei közti megbékélés előmozdításáért, különösen szlovák-magyar viszony objektív, tehát keresztény történelemszemlélet alapján való bemutatásáért. Előadásában rámutatott, hogy a 18-19. század fordulójáig az egyszerű nép között semmiféle nemzetiségi ellentét nem volt, sőt a két etnikumból származó írástudók és írni tudók nemcsak azonos politikai ország- és hazatudattal rendelkeztek, hanem - különböző nyelveken - azonos, egykorúságában oszthatatlan kultúrát hoztak létre. Azaz Szent Istvántól a jakobinus eszmék terjedéséig a magyar és a szlovák etnikum érintkező részei szoros szimbiózisban voltak egymással, következőképp a Regnum Hungariae-nak ill. később Nagymagyarországnak nevezett hazát a szlovák népcsoport is – *Uhorsko* (nem pedig *Madarsko*) néven - saját hazájának tartotta. Mindennek igen sok néprajzi, irodalmi és (egyház)történeti bizonyítéka van, hogy csak Balassi Bálintot, Pázmány Pétert, Bél Mátyást, Rudnay Sándort vagy a sokunk előtt ismeretlen Krmann

Dánielt, a 18. század eleji vallási villongások szellemi áramlatait megszenvedő, ugyanakkor a Rákóczi-szabadságharcért lelkesedő, európai műveltségű evangélikus püspököt említsük. De szó esett Andrej Sládkovič népies Mátyás király-történetéről is, melynek főszereplőjét, a „gyetvai legényt” az irodalomtörténészek Arany Toldijával állítják párhuzamba. A történelmi háttér (benne közös történelmünk) bemutatásával Käfer Tanár Úr arra is rádöbbenette a hittantermünket zsúfolásig megtöltő hallgatóságot, hogy Trianon tragédiája és a nyolcvanas évek végéig tartó dicstelen korszak tulajdonképpen szlovák tragédia is, hiszen a történelem során egyetlen szlovák sorsfordítás sem a szlovák nemzet megkérdésével történt. A tisztánlátást mind a mai napig a tudatlanság, a félműveltség, és a dilettantizmus akadályozza, ráadásul a média is előszeretettel foglalkozott ill. foglalkozik (az amúgy nagyon sajnálatos) negatív jelenségekkel, miközben a pozitív fejleményekről (ill. az ez irányban tett kísérletekről) szinte teljes a hallgatás. Így például a magyar és a szlovák püspöki kar megbékélési nyilatkozatáról, vagy a szlovákok és a magyarok ez év júniusi mátraverebély-szentkúti zarándoklatáról, mikor a két nép kiengesztelődéséért imádkoztak, vagy az egyetemközi tudományos-oktatási kapcsolatok felvételéről (melynek elindításában például igen nagy szerepe volt a mi „Gál Feri bácsink” bölcsességének) alig esett szó.

Nincs más választásunk tehát: türelemmel és szeretettel megtisztulni a gögtől, a kicsinyességtől és a gyűlölettől, hogy ráléphessünk a kiengesztelődés még bizonyára igen hosszú útjára.

Szende Ákos

Jótekonysági hangverseny a kongói gyerekek javára

Templomunk kis- és nagykórusa december 21-én, vasárnap, az esti 6 órás szentmise után, kb. 3/4 7-től egyházzenei áhítatot tart. A koncerten közreműködnek a régi nagykórus tagjai is.

Hangversenyünkön adományokat gyűjtünk a Nyolc Boldogság Katolikus Közösség kongói missziója számára. A közösség Kabindában kórházat, és Mbujji Mayi-ban szemészeti klinikát tart fenn.

A nagykórus egyik volt tagja, dr. Hardi Richárd több mint tíz éve dolgozik ott orvosként. Hangversenyünkön rövid diavetítéses előadást tart majd a kongói kilátástalan helyzetről, elviselhetetlen éhezésről, melynek gyakran gyermekek is áldozatul esnek.

Szeretettel várjuk minden érdeklődő és segíteni vágyó testvérünket.

Kedd esték a Felső-Krisztinában

Az igazi Wass Albert

December 16., kedd, 18.30

Takaró Mihály

a Református Világszövetség titkára

*Anyakönyv - 2008. szeptember - november***Halottaink**

Palágyi László (60)
 Rupp Jenőné (87)
 Pásztóy András (87)
 Fáy Mária Magdolna (63)
 Szijártó Imréné (82)
 Mészáros Deli Róbert (75)
 Tergovits Ákos (90)
 Somorjai Józsefné (86)
 Dr. Szepesi Zoltánné (88)
 Mózesné Tomcsányi Katalin (62)
 Arnóth Gabriella (97)
 Bucsi Jánosné (89)
 Dr. Kubicza Elemér (82)
 Dr. Villányi Pál (64)
 özv. Kovács Ferencné (101)
 Sztrapkovits János (83)
 Dr. Meskó Attila (68)

Dr. Papp István (71)
 Csicskó Pálné (74)
 Kassai János (99)
 Gál Pál (56)
 Krakoviczer János (65)
 Megyesi László (88)
 Szilléry Péter (91)
 Krämer Pálné (80)
 Dr. Rencz Gyuláné (89)
 Győri Lajosné (81)
 Sárközi Károlyné (80)
 Fodor Csongorné (81)
 Rajnai József Ferenc (79)
 Kaposi Ágota (91)
 Baka Miklósné (85)

Házasságkötések

Róka András – Szabó Kinga Katalin

Balássy György – Szatmári Ágnes
 Muhi András – Mihaleczky Mária

Keresztelések

Verseghi Nagy Aliz Erzsébet
 Burgyán Teodóra
 Szabó Domonkos Dániel
 Hernádvölgyi Anna Jázmin
 Páling Ádám Márk
 Bíró András Szilárd
 Vetési Dalma
 Ludas Ábel Tibor
 Radnai Dániel
 Tornyosy Flóra
 Szakács Boglárka Ágnes
 Végh Márton
 Kármán Marcell

Idén is tartunk adventi gitáros áhítatot. Időpontja: december 14. vasárnap, az esti 6 órás szentmise után. Az áhítat miatt aznap nem az 5, hanem a 6 órás lesz a gitáros szentmise!

Adventi gitáros roráték: december 3-án és 17-én (szerdán).

Dec. 25-én lesz gitáros szentmise, 26-án nem.

Továbbra is szeretettel várunk énekeseket és hangszereseket 12 éves kortól. A próbákat szerda este 8-tól a plébánia hittantermében és vasárnap délután 3-tól a templomban tartjuk.

Adventi programok**a felső-krisztinavárosi templomban 2008-ban:****GYEREM,
VÁRLAK**

December 5-én, pénteken, du. 5-kor jön, jön a **MIKULÁS!**

December 6-án szombaton, 10 órától

Ministráns lelkinap;

December 12-én, pénteken, du. 4 órától

Hittanos lelkinap;

December 13-án reggel 6 kor **hittanos Rorate;**

December 13-án, szombaton 16 órától

egyetemisták lelkinapja;

December 14-én, a 9 órás diákmise után

ajándékkészítés.

Minden hétfőn, szerdán, szombaton Rorate Szentmise!

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente ötször: adventre, nagyböjtre, húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctéra XII. évfolyam, 1. szám 2008. Advent. Lapunk megjelenését a XII. kerületi önkormányzat támogatja.

Szerkesztik: Babics Balázs, Lukách Krisztina, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós

Ötleteiket, észrevételeiket várjuk a sekrestyébe vagy a felsokrisztina@freemail.hu e-mail címre.